

mladi“, da, da, in to oko, to je njeno oko — in ta fina bradica, in ta ljubki smešek krog ustnic, brez ironije, brez strastij, samo tiha milina, da, to je smešek njegove „Pomladi“. Pavel je gledal, njegova umetniška duša je uživala in čarala hkrati nove obrise, nove poteze za lice duhteče „Pomladi“. In sedaj se je zopet odklopilo to naivno očesce — a ni bilo otročje, a tudi ni bilo drzno, vendar je v njem sijala globoka duša, mehko srce, ki bi najraje vse objelo v sreči. In to oko se ni več povisilo, zrlo je prav tik Pavlove glave v črno temo zunaj voza, luč pa je padala njej naravnost v lice. In tedaj je mislil Pavel, da gleda z gore vedrino po-

mladnega neba; zdelo se mu je, da se giblje kakor nekda v lahni gondoli po Benetkah, in njegovo oko zre vedno jasno nebo italijansko. Resnično, njegova duša se je zibala v teh očeh kot v lahni gondoli po šumljajočih valčkih — in nad njo pomladno nebo — razlita v te oči — v oči njegove „Pomladi“.

Zavora na kolesih je zaškrpala, omnibus se je stresel, in še predno se je Pavel dobro zavedel, že je skočila ona iz voza in izginila v temo; slikar je strmel v noč — a več je ni videl. Čul je le glas postarne žene: „Emica, si vendar prišla!“ — Vežna vrata so zakrulila, omnibus je ropotal dalje.

(Konec.)

Bor.

V rebri gore, oj zelene gore,
raste bor, in zor mu sije zlat:
lepih upa dni, o sreči sanja . . .
O, saj je tako, tako še mlad! —

Pride v jutru, pomladanjem jutru,
k boru v reber gore mlad kočar;
rojenice darežljive snoči
so mu dale ljubko dete v dar . .

„Oj, ti mladi bor, ti bor košati,
kak iz tebe zibka bela bo;
ko zibala bo jo mamka mlada,
vse najlepše pesni pela bo.

Novo v hiši se prične življenje,
lepo kakor zora solnčnih dni . . .“
— in zastavi jeklo in zamahne —
bor pa zašumi in zaječi:

„Pusti mož me trdosrčni: mlad sem,
lepi dnevi se mi še smeje!
Polpodrtega poglej soseda,
deblo, veje že miru želé . . .“

„Kaj počnem naj z votlim deblom, ljubček,
zibel hoče mladega lesa —!“
— in zastavi zopet in zamahne —
krikne bor v bolesti do neba:

„In če mladega ni žal življenja
mojega ti, trdosrčni mož,
vedi: v tej zibeli ti, ne dete,
ti počival in se zibal boš . . .“

* * *

Pade bor, v zeleni gori pade,
oh, in lepi dnevi odbeže . . .
A kočarja strtega pod deblom
drugi dan sosedovi dobe . . .

Vinko Vinič.

Morju.

In tukaj si morje! — O morje,
sèn dolgih, prečutih noči,
ti dni hrepenenja, — pred mano
valovje mi tvoje šumi . . .

Ah, majka gugala, zibala
me v davnih je trudnih nočeh,
o tvojih mi pela je valih
in pela o tvojih bregeh;

o biserih srébernih, skritih
v dnu tvojih zelenih vodá . . .
Objelo me zdaj hrepenenje,
in moral sem z naših gorá . . .

In tukaj sem, morje —! Valovje
mi tvoje skrivnostno šumi . . .
Ah, vem: to je majkina pesem
iz davnih, nezabnih noči . . .

Vinko Vinič.